

Slægtninge, velvillige Mænd — som ville give deres Penge til dette Brug? Vil derimod ingen privat Mand under saabanne Omstændigheder gjøre dette, saa er der den højeste Grad af Sandsynlighed for, at det Grundlag, hvorpaa denne Lov er bygget, ikke er tilstede; thi Grundlaget er jo det, at man forudsætter, at naar Forsøgeren er tilstede, saa er Skatteevnen det ogsaa, det vil sige, at Eiendommen i sig selv er tilstrækkelig til at skaffe tilveie, hvad der behøves for at hve Skatten, og at Alt, hvad der savnes, for at den kan komme frem, er, ikke at den arbejdende Arm, men at det sthyrende Die er borte. (En Stemme: Begge Dele!). Ja, men dog væsentligt det sidste; thi den arbejdende Arm kan leies. Kommunen vil komme ind i saamange Vanskeligheder, man vil bringe den i en saa eiendommelig Stilling, og Kommunalbestyrelsen, til hvem dette Hverv overlades, er saa lidt kaldet til at afgive Kjendelser af den Art, at jeg ikke kan troe, at Forslaget i den Form, hvori det foreligger, saa smukt, det end ved første Dietast feer ud, i Virkeligheden vil kunne bruges. Man skal huske, at ved alle den Art Sager gjøre de personlige Indflydelser sig saa overordentlig gjældende; den Ene vil hos Kommunalbestyrelsen finde Anerkjendelse for sit Kravs Ghyldighed, medens den Anden vil blive sat tilside, og det vil være umuligt for Noget at afveie, om den Tilsidefattede ikke var fuldt saa berettiget som den Begunstigede. Man maatte enten sige, at enhver Familiefader, der var fraværende i Krigen, og som forlangte, at Skatterne til Staten udrededes for ham, og at han fik Hensind med at betale Skatterne til Kommunen, skulde have denne Begunstigelse, eller ogsaa maa man opgive det Hele, thi de, der ikke behøve en saadan Begunstigelse, ville ikke gjøre Brug af den, og de, der behøve den, ere lige berettigede. Hvorledes skal Kommunalbestyrelsen være istand til at afgive en saa høist vigtig Dom, der gaaer i 2 Retninger? I den ene Retning siger den, at en Person, der er trængende, skal have dette Hjælpemiddel, og i den anden Retning siger den, at Kommunen er i en saa blomstrende Tilstand, at den kan skaffe Midlerne tilveie og bære denne Bekostning. Ingen kan see, hvilket Omfang dette vil tage; det er en meget betæn-

kelig Bei at betræde, og jeg troer ikke, at noget Saadant behøves. Naar et æret Medlem (Schøler) sagde, at vi af den høie Priis paa Stillingmænd see, hvad det betyder at gaae til Felts, saa udtalte han noget Sandt, men Den, der har sendt sin Stillingmand, har den samme Ret som Den, der selv gaaer med; thi enten er det ikke rigtigt, at Summen betyder Værdien af at gaae med, eller han har ogsaa givet den samme Værdi som Den, der gaaer med, og hvis man, naar han siger: Nu, da jeg har sendt en Stillingmand i Krigen, er jeg saa fattig, at jeg ikke kan betale Skatten, men maa have Hensind dermed, svarer Nei, saa tilintetgjør man ogsaa derved det virkelig Sande i, hvad det ærede Medlem sagde, at Personen er Betalingen og Betalingen Personen. Personen, der er gaaet for ham, har paa hans Vegne det samme Krav som Den, der gaaer med for sig selv, og han kan sige: Jeg har stillet mig, for at den anden Mand i sit Hjem kunde have den samme Ret og den samme Fordeel, som om han selv var gaaet med. Det er Bytningen, der ligger paa Bunden deraf, og Udredningen af Summen ligger udenfor. (Schøler: Nei!) Det vil det ærede Medlem allsaa ikke, men saa gjør han den største Uretfærdighed. Den Mand, der stiller en Anden for sig, kan sige, at han føler, det er hans Pligt paa een gang at sørge for sin Families Underhold og at udrede Skatterne til Staten; thi naar denne ikke faaer de Indtægter, den behøver, kan den tilsidst ikke overkomme at bære de forsøgede Byrder, og han kan sige, at han ikke vil kunne udrede disse Forpligtelser, naar han gaaer i Krigen; derfor vil han offre en Sum, der gaaer ud over hans Formue, for at blive hjemme og sørge for den dobbelte Pligt. Han stiller deels en Mand i Krigen, der i det Mindste er ligesaa god som han selv, eller, da Frivilligheden er med i Spillet, maastee fuldkommen saa god til at gaae Kanonlugerne imøde, og paa den anden Side bliver han hjemme for at svare til Staten og Kommunen, hvad han kan; men denne Mand vil man sætte tilside, og den Anden, der gaaer bort, der ganske vist hæderligt gjør sin ene Pligt, men som dog ikke kan opfylde dem begge, vil man have begunstiget. Jeg tør sige, at dette Forslag, med alt det Smukke, der lig-